

blive kaldt Invalid er vokset, og den er stadig voksende ude i Befolkningen. Man maa, saaledes som ogsaa nævnt i Skrivelsen fra Invalid retten, for hvilken den højtærede Socialdemokrat Hr. Steineke har været Præsident — den findes i Lovforslagets Bilag 1 — „dæmme op for det Kapløb om Opnaaelse af Invalidrente, som Begæringernes endnu ikke nævneværdigt nedadgaaende Tal bærer Vidne om“. Som et Eksempel paa, hvor ivrig Befolkningen er efter at faa Invalidrente, og hvor lidt Forstaaelse den store Befolkning har af, hvad der er Lovens Hensigt, skal jeg anføre, hvad der meddeles i Invalidforsikringsfondens sidste Aarsbretning Pag. 39, om, at „en fraskilt Hustru, der var Kontingentopkræver ved den anerkendte Sygekasse og desuden havde nogen Indtægt ved at vaske Haandklæder for en Skole, søgte Invalidrente under Henvisning til, at hun efter en Blodforgiftning, der havde medført Hospitalsbehandling og Operation, havde mistet højre Haands Pegefinger“. Det var altsaa hendes Opfattelse af Retten til at søge Invalidrente efter den gældende Lov. Men dertil kommer, at den gældende Lov i en Række Tilfælde har givet Anledning til en Dobbeltforsikring, der i allerhøjeste Grad har skadet Loven ude i den almindelige Befolkning. Og endvidere er der de Misbrug, som begge de to foregaaende Taler har omtalt, og som medfører en kolossal Mistænkeliggørelse overfor Lovens Administration.

Straks i § 1 kommer man ind paa de nye Administrationsregler. Disse hviler jo paa Administrationskommissionens Betænkninger, og vi godkender dem paa Forhaand, idet vi selvfølgelig er villige til i det kommende Udvalg at drøtte den Kritik, der fra anden Side er rejst mod dem. En af Reglerne, den, der er nævnt i § 18, 4de Stykke, om Adgang til forøget Kontrol, mener vi er saa afgørende for Lovens fremtidige Vækst, at vi i allerhøjeste Grad anerkender den. Misbrug, ja, de kan nu være foregaaet i stort Antal eller i mindre Antal. Jeg haaber nu ikke, at den højtærede Minister har Ret i, at en skærpet Kontrol skulde medføre større Indtægter for Invalidforsikringsfonden, og jeg tror, at mit Haab om, at den ikke vil gøre det, er begrundet. Jeg tror med andre Ord ikke, at Misbrugene

er saa store, som de fra mange Sider gøres til. Men, disse Misbrug være nu store eller smaa, ethvert Misbrug vil overfor den virkelig invalide medføre hundredfoldig Skade.

Af andre Bestemmelser skal jeg nævne de nye Regler i § 13, 2det Stykke, og § 17, 2det Stykke. Ogsaa disse Regler anerkender vi som gode.

Den ærede Ordfører for Venstre var inde paa § 25 og omtalte, at Reglerne i Lovens § 25 med Hensyn til Invalidrenteansøgerne var gaaet uændrede over i det foreliggende Lovforslag. Jeg er ganske enig med ham i, at ogsaa denne Form i Loven har givet Anledning til en Række Misbrug, og jeg kunde derfor ønske, da vi paa bedst mulig Maade, til Gavn for Invaliderne, bør søge at forebygge enhver Form for Misbrug, at ogsaa en Revision af § 25 i denne Henseende blev foretaget.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg var inde paa en Kritik af Udleveringen af Journalerne som Hjælp til at opbygge et virkeligt Grundlag for en Invalideansøgning. Jeg skal ogsaa komme ind paa dette, særlig da der er kommet en Uoverensstemmelse mellem Ministeren og Invalid retten paa dette vigtige Felt. Jeg skal give Ministeren fuldstændig Ret i hans reelle Syn paa dette Krav, og i en Kampsituation skulde jeg gerne staa ved Siden af Ministeren i dette Krav. Men under de foreliggende Omstændigheder tror jeg ikke, at Tiden til Spørgsmaalets Løsning er den allerbedste, og jeg skal i saa Henseende understrege, hvad den højtærede Minister siger om dette Punkt i sin Tale, at „det er et gammelt og omdisputeret Problem“. Jeg vil fraraade Ministeren at opretholde dette Krav, selv om jeg erkender, at det er fuldt ud forsvarligt.

Ministeren har dernæst i sin Forelæggelsestale forkyndt, at han dels administrativt, dels gennem Forhandling med Lægerne har faaet nedsat disses Takster med  $30-33\frac{1}{3}$  pCt. Jeg udtaler min Kompliment til Ministeren for dette udmærkede Arbejde, hvor Forhandling har været anvendt. Jeg er enig med Ministeren i, at Taksterne for Lægeerklæringerne har været høje, saa høje, at de kun kunde blive til Skade for Lægestanden.

Jeg kommer saa tilbage til § 1, til de øvrige Ændringer i denne Paragraf, der særlig gaar ud paa at komme noget af den Dobbelt-